

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

وَ النَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ (1)

قسم به ستاره وقتیکه پائین رفت (غروب کرد). (1)

مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَ مَا غَوَىٰ (2)

نشده گمراه رفیق شما و نکرده است غلط (راه را). (2)

وَ مَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ (3)

و نمی گوید سخن از خواهش نفس. (3)

إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ (4)

نیست آن (قرآن) مگر وحی که وحی کرده می شود. (4)

عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ (5)

آموخته است او را دارنده قدرت های شگفت انگیز (جبرئیل). (5)

ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ (6)

صاحب خرد پس راست ایستاد. (6)

وَ هُوَ بِالْأْفُقِ الْأَعْلَىٰ (7)

و او بود در بلند ترین کناره آسمان. (7)

ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ (8)

باز نزدیک شد پس پائین آمد. (8)

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ (9)

پس رسید به مسافه دو کمان یا کمتر. (9)

فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ (10)

پس وحی رسانید به سوی بنده او (خدا) آنچه وحی رسانید. (10)

مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ - (11)

نکرد به دروغ نسبت دل (پیغمبر) آنچه دید. (11)

أَفْتَمَّرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ (12)

آیا پس گفتگو می کنید با او در باره آنچه که دید؟ (12)

وَ لَقَدْ رَءَاهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ (13)

و البته به یقین دید او را (جبرئیل را) پائین آمدن دیگری. (13)

عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ (14)

نزد سدره المنتهی (سدره آخرین). (14)

عِنْدَ هَا جَنَّةِ الْمَأْوَىٰ - (15)

نزد آن است بهشت آرامگاه. (15)

إِذْ يَعْشَى السِّدْرَةَ مَا يَعْشَىٰ (16)

چون می پوشاند سدره را آنچه می پوشاند. (16)

مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَ مَا طَغَىٰ (17)

نکرد کجروی چشم و نگذشت از حد. (17)

لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ ءَايَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ - (18)

البته به یقین دید بعضی از نشانه های پروردگار خود بزرگترین را. (18)

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَ الْعُزَّىٰ (19)

آیا پس دیدید لات را و عزی را؟ (19)

وَ مَنَوَا الثَّلَاثَةَ الْأُخْرَىٰ - (20)

و منوای سومی دیگر را؟ (20)

أَلَكُمُ الذَّكَرُ وَ لَهُ الْأُنثَىٰ (21)

آیا برای شما پسر باشد و برای او دختر؟ (21)

تِلْكَ إِذًا قِسْمَةٌ ضِيزَىٰ (22)

این آنگاه تقسیم بی انصاف باشد. (22)

إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَ آبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ ۗ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَ مَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ ۖ وَ لَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدَىٰ (23)

نیست اینها مگر نام هائی که نام گذاشته اید آنها را شما و پدران شما، نفرستاده است فرود خدا به آنها از دلیلی. نمی کنند پیروی مگر گمان را و آنچه را که آرزو می کند نفس ها؛ و البته به یقین آمده است به ایشان از جانب پروردگار ایشان هدایت. (23)

أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّىٰ (24)

یا برای انسان است آنچه آرزو می کند؟ (24)

فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَ الْأُولَىٰ (25)

پس برای خدا است آخرت و این جهان (دنیا). (25)

وَ كَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَ يَرْضَىٰ (26)

و چه بسا از فرشته گان در آسمان ها که نمی دهد نفع شفاعت ایشان چیزی مگر از بعد آنکه اجازه دهد خدا برای کسی که می خواهد و خوشنود می شود. (26)

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمُونَ الْمَلَىٰ ۖ إِنَّكَ تَسْمِيَةُ الْإِنثَىٰ (27)

هر آئینه آنانکه نمی آورند ایمان به آخرت البته نام می گذارند فرشته گان را نام گذاری دختران. (27)

وَ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ ۖ وَ إِنْ الظَّنُّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا (28)

و نیست برای ایشان به آن از دانشی؛ نمی کنند پیروی مگر گمان را؛ و هر آئینه گمان نمی دهد نفعی از حق چیزی. (28)

فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا (29)

پس دوری کن از کسی که رو می گرداند از یاد آوری ما (قرآن) و نمی خواهد مگر زنده گانی دنیا را. (29)

ذَلِكَ مَبْلُغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اهْتَدَىٰ (30)

این است مبلغ (رسیده گی) ایشان از دانش. هر آئینه پروردگار تو او است دانا تر به کسی که گمراه شد از راه او و او است دانا تر به کسی که راه یاب شد. (30)

وَاللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَىٰ (31)

و برای خدا است آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است تا جزا دهد آنان را که بدی کردند بر حسب آنچه عمل کردند و پاداش دهد آنان را که خوبی کردند به نیکو ترین. (31)

الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجْنَةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُرْكُوا أَنفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَىٰ (32)

آنانکه دوری می کنند از گناهان بزرگ و بی حیائی ها مگر گناهان کوچک. هر آئینه پروردگار تو فراخ کننده آمرزش است. او است دانا تر به شما و قتیکه پیدا کرد شما را از زمین و قتیکه شما بودید تولد نشده گان در شکم های مادران تان؛ پس نکنید نسبت پاکی را به خود ها (خود را توصیف نکنید)؛ او است دانا تر به کسی که پرهیزگاری کرد. (32)

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ (33)

آیا پس دیدی کسی را که رو گشتاند؟ (33)

وَ أَعْطَىٰ قَلِيلًا وَ أَكْدَىٰ (34)

و اعطاء کرد اندکی و قطع کرد. (34)

أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهَوْ يَرَىٰ (35)

آیا نزد او است علم نادیده پس او می بیند؟ (35)

أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ (36)

یا نشده است خبر به آنچه در صحیفه های موسی است؟ (36)

وَ إِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى^١ (37)

و ابراهیم آنکه وفا کرد (آنچه امر کرده شده بود). (37)

أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى^١ (38)

آنکه نمی بردارد بردارنده بار دیگری را. (38)

وَ أَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى^١ (39)

و آنکه نیست برای انسان مگر آنچه کوشید. (39)

وَ أَنْ سَعِيَهُ سَوْفَ يُرَى^١ (40)

و آنکه کوشش او به زودی دیده می شود. (40)

ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَى^١ (41)

باز پاداش داده می شود او را پاداش کامل. (41)

وَ أَنْ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَى^١ (42)

و آنکه به سوی پروردگار تو است آخر کار (باز گشت). (42)

وَ أَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَ أَبْكَى^١ (43)

و آنکه خدا او خندانند و گریانند. (43)

وَ أَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ وَ أَحْيَا^١ (44)

و آنکه خدا او میراند و زنده ساخت. (44)

وَ أَنَّهُ خَلَقَ الذَّكَرَ وَ الْأُنثَى^١ (45)

و آنکه خدا آفرید دو جور مذکر و مؤنث را. (45)

مِنْ نُطْفَةٍ إِذَا تُمْنَى^١ (46)

از نطفه ئی وقتیکه جهانده می شود. (46)

وَ أَنْ عَلَيْهِ النَّسَاءَ الْأُخْرَىٰ (47)

و آنکه بر او است پیدایش دیگر. (47)

وَ أَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَ أَفْنَىٰ (48)

و آنکه خدا او ثروتمند ساخت و قناعت داد. (48)

وَ أَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشُّعْرَىٰ (49)

و آنکه خدا او است پروردگار (ستاره) شعری. (49)

وَ أَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ (50)

و آنکه خدا هلاک کرد عاد نخستین را. (50)

وَ تَمُودَ فَمَا أَبْقَىٰ (51)

و تمود را پس نگذاشت باقی. (51)

وَ قَوْمَ نُوحٍ مِّنْ قَبْلُ ۖ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَ أَطْعَىٰ (52)

و قوم نوح را از پیش؛ هرآینه ایشان بودند ایشان ستم گارتر و سرکش تر. (52)

وَ الْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ (53)

و المؤتفكة را از بالا به پائین انداخت (زیر و رو کرد). (53)

فَعَشَّهَا مَا عَشَّىٰ (54)

پس پوشانید آن را آنچه پوشانید. (54)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ (55)

پس به کدام یک از نعمت های پروردگار خود شک می کنی؟ (55)

هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذْرِ الْأُولَىٰ (56)

این است بیم دهنده ئی از بیم دهنده گان پیشین. (56)

أَزِفَتِ الْأَزِفَةُ (57)

نزدیک شد الازفة (روز نزدیک شدن، یعنی قیامت). (57)

لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ (58)

نیست برای آن از غیر خدا بردارنده ئی. (58)

أَفَمِنْ هَذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ (59)

آیا پس از این سخن شگفت می کنید؟ (59)

وَ تَضْحَكُونَ وَ لَا تَبْكُونَ (60)

و می خندید و نمی کنید گریه؟ (60)

وَ أَنْتُمْ سَامِدُونَ (61)

و شما غافل و بازی کنانید. (61)

فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَ اعْبُدُوا | (62)

پس سجدہ کنید برای خدا و پرستش کنید (او را) | . (62)